

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Még mindig van ácsorgás*

Forrás: *Ke lapig*

Bp.

1918. I. 4.

(Hely)

(Idő)

(Köt.)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1918"

Személy

Még mindig van ácsorgás.

(Verekedés a káposztáért.)

— Saját tudósítónktól. —

Ma először a Klauzál-téri csarnokba mentünk, hol hosszú, vigasztalan sorban állnak az asszonyok. Feltűnően sok kisebb gyermek ácsorog a tömegben. Kérdésünkre azt válaszolják, hogy édesanyjuk küldte őket, a ki munkába jár és nem ér rá órák hosszat álldogálni. Ok azonban ráérnek, mert hiszen karácsonyi szünet van és lehet-e gyönyörűbb dolgot elképzelni gyermekek szüneti szórakozásául, mint ez ácsorgást a hideg, ködös csarnokban, a jó, egészséges kövön, cselédek és vécének épületes párbeszédeit hallgatva?

Egyébként csodálatraméltó türelemmel és megnyugvással várnak mindannyian, pedig teljes joguk volna zugolódni, mert a kiszolgálás igazán hallatlanul lanya és álmosizú. Megkérdezzük egy asszonyt, — a legutolsó sorban áll — hogy mire vár. Nem tudja. Csak áll, mert hát a többiek is állnak, valamit majd csak kap.

Diót és szilvát osztanak ki, az utóbbit jegy nélkül adják. Megszólítunk egy kis fiút:

- Mióta vársz?
- Fél tíz óta.

Délelőtt tizenegy van, tehát már másfél órája fagyoskodik. A sor előtt négy rendőr tart haditanácsot s az egyiknek egyszerre eszébe jut, hogy a ki a bevásárló igazolványt nem hozta magával, az menjen baza, mert ugy sem kap semmit. Ezt hangosan kikiáltja. A másik három — valamint az egész publikum — épp az ellenkező álláspontra helyezkedik: január tizenegyedikéig jegy ellenében mindenütt lehet kapni vásárló igazolvány nélkül is élelmiszereket. Az akadékoskodó rendőr végre

mégis csak győz, a többség s a nyugtalanok dök elcsöndesednek. Csak egy asszony jajgat hangosan. Az angolkóros kisgyermekét — három éves — bezárta a lakásba és itt áll reggel óta hogy sorra jusson. Tejcédulája nincs még, a tisztiorvos nem akar adni igazolványt, mert a gyerek elmuult két éves.

— De mikor angolkóros! — sirja keservesen.

Akad aztán humoros jelenet is. Egy jókedvű inasgyerek tánczol a soron kívül. Megkérdezem: minek örül? Nagy titkolódzón felhatja a kabátja szárnyát: két csomag szilvát szorongat a szívéhez, sikerült kétszer is sorra kerülnie.

— Majd örül az asszony! — mondja diadalittasan.

Innen a Hunyadi-téri csarnokba mentünk. Már esőnd van, a községi bódében a kisasszony számolja a pénzt. Ácsorgás itt is volt, de nem valami nagy, körülbelül 150 kiló diót és szilvát osztottak ki ma.

A csarnokkal szemben levő hatósági zöld-ségárusító fülke azonban elviharszott nagy eszták külső nyomait viseli. A pult felig leszakadva, félig letörve. A kiszolgáló nők kimerülten üldögélnek.

— Itt mi volt? — kérdezzük.

— Tegnap este és ma reggel ezernégyszáz kiló káposztát osztottunk ki, borzasztó nagy tömeg ácsorgott és nem akarták betartani a sorrendet. Tejszik látni, még a pultot is letörték! Két asszony összeverekedett és úgy kellett őket széjjelválasztani.

— Burgonyáért is sokan álltak?

— Nem. Alig egy páran, és azok is csak reggel felé. Itt vagyunk pedig reggel hattól este hatig, de délután már senki sem keres burgonyát, még ha van is!

(Oldal) Mialatt itt kérdezősködünk, a szomszédos községi élelmiszerüzemből majdnem sirva jön ki egy öreg asszony.

— Mi baj, néni? — kérdezzük.

— Kérem, — panaszoja elkeseredetten — odabenn egy nagy láda zsir van és még sem akarják beváltani a jegyemet. Azt mondják, ma nem osztanak, jöjjen holnap. Holnap reggel pedig, ki tudja megint mennyien lesznek és nem kerülök sorra.

Erre bementünk érdeklődni, hogy miért nem osztanak ma zsirt. Azt mondták, hogy a fuvarlevél szerint ez a láda csak holnap kerül kiosztásra. Lehetett benne körülbelül 70—80 kiló becsomagolt zsir. Nagy ácsorgás csak a tojásért volt itt ma, a sertéshúst — a rendőr kijelentése szerint — minden fönnakadás nélkül árusították ki.

Hányi bajt és rendellenességet találtunk két csarnokban és két községi bódében. Ha most összeszámoljuk, hogy a fővárosnak hány ilyen élelmiszerüzeme és hány vásárcsarnoka van, a hol mindenütt ácsorognak és mindenütt baj és panasz van, könnyen megértjük, hogy miért egyforma a társalgás témája lenni és fenni, az egyszerű házmesteri lakásokban és az Opera földszinti páholyában, hogy miért beszélnek az asszonyok mindig és mindenütt jórészt csak az élelmiszeri hízelekről.